

Дім солі та смутку (Сестри солі #1)

КУПИТИ

Колись їх було дванадцятєро, але життя чотирьох обірвалося. І кожна наступна смерть була трагічнішою за попередню. У навколишніх поселеннях уже навіть пліткують, що сім'я проклята богами.

Еннелі, одна із сестер Тавманток, теж дедалі більше підозрює, що ці смерті не випадкові. А ще сильніше її бентежить, що сестри щоночі чарівним чином пробираються на пишні бали й танцюють там до світанку. Дівчина не впевнена, чи зупиняти їх, бо й сама не раз приєднувалася до заборонених забав. А проте, як дізнатися з ким — чи з чим — вони насправді танцюють?

В Еннелі надзвичайно мало часу, щоб розгадати темні секрети, що огорнули сім'ю, перш ніж її власна смерть стане наступною.

*З усією любов'ю — бабусі Фібі й дідусю Волтеру, які завжди казали, що
одного дня я напишу книжку.
Я невимовно рада, що ви не помилилися.*

1

Вогник свічки відбивався у срібному якірці, що виблискував на шиї моєї сестри. Жалюгідна прикраса, яку б Евлалія нізащо не почепила на себе. Вона полюбляла прості золоті ланцюжки й вишукані оздоби з діамантів. А не щось... таке. Очевидно, прикрасу обрав для неї тато. Я торкнулася своїх чорних перлів, воліючи окрасити сестру чимось стильнішим, та носії опустили віко домовини, перш ніж я розщепнула намисто.

— Ми, Люди Солі, повертаємо це тіло в морське царство, — виголосив Верховний Моряк, коли дерев'яна труна стала зникати у відчиненій крипті.

Я щосили намагалася не зважати на лишайники, якими поросла її роззявлена паща, що заковтувала домовину. Старалася не думати про сестру, котра ще якихось кілька днів тому жила, дихала й пломеніла теплом, а відтепер спочиватиме навіки. Силкувалася не уявляти, як тонке дно її смертного ложа бубнявіє від вологості й солоної води, аж поки не трісне — й тіло Евлалії змиє в морські глибини на дні нашої родинної усипальні.

Натомість я спробувала заплакати.

Знала, що так годилося б, хоча й була певна, що зараз сльози навряд чи повернуться мені на очі. Цілком можливо, що вони з'являться трішки згодом, увечері, коли проходимому повз кімнату сестри й угледжу чорні серпанки, які вкривають її люстра. Евлалія мала багатенько дзеркал.

Евлалія.

Найвродливіша серед моїх сестер. Її рожеві уста змикалися в делікатній усмішці. Вона любила жартувати, а її світло-зелені очі завжди випромінювали радість. Чимало шанувальників увивалося біля неї ще задовго до того, коли вона стала найстаршою донькою Тавмантів, спадкоємицею татового маєтку.

— Ми народжені із Солі, ми живемо біля Солі, й коли настає час, ми повертаємося до Солі, — повів далі Верховний Моряк.

— До Солі, — повторили присутні.

Коли тато ступив ближче, аби покласти дві золоті монети біля підніжжя крипти — дар Понту за прийняття сестри до свого царства, — я наважилася

крадькома обвести поглядом усипальню. У ній юрбилися жалібники у вишуканих чорних шатах із вовни й крепу, серед яких не один просив би якоїсь днини про руку Евлалії. Моя сестра раділа б присутності стількох молодих прихильників із розбитими серцями, які оплакують її смерть.

— Еннелі, — прошепотіла Камілла, стусаючи мене злегка в бік.

— До Солі, — пробурмотіла я, притуливши носову хустинку до очей, щоб вдати плач.

Докірливий погляд батька обпік моє серце. Його очі змокрили від сліз, а орлиний ніс геть почервонів, коли Верховний Моряк ступив ближче, тримаючи в руках оздоблену морськими вушками чашу із солоною водою. Відтак він простягнув її до крипти й полив домовину Евлалії, урочисто розпочавши її розкладання. Щойно він облив нею свічки біля кам'яного отвору, похоронна відправа добігла кінця.

Тато обернувся до присутніх, і серед його темного волосся блиснуло широке сиве пасмо. Хіба воно було там учора?

— Дякую, що прийшли попрощатися з Евлалією, — його голос, зазвичай такий гучний і виразний, коли він звертався до лордів при дворі, зараз непевно тремтів. — Запрошуємо вас до Гаймура вшанувати пам'ять моєї доньки. Ми приготували для вас їжу, напої і... — тато прокашлявся. Цієї миті він звучав радше як канцелярист, що мимоволі затинається, а не як дев'ятнадцятий герцог Саланнських островів. — Знаю, як багато означала б ваша присутність для моєї доньки.

Наприкінці тато злегка кивнув. Його обличчя було бліде як стіна. Мені негайно закортіло підійти до батька й полегшити його біль, проте Морелла, наша мачуха, уже стояла поруч із ним, міцно стискаючи його долоню. Вони побралися всього кілька місяців тому й ще досі мали б утішатися п'янкими, блаженними митями подружнього життя.

Це вперше Морелла побувала в усипальні Тавмантів. Чи почувалася вона ніяково під пильним оком, що зиркало із пам'ятника моєї матері? Скульптор надихався маминим портретом нареченої, пронизуючи сірий холодний мармур її юнацьким сяйвом. Хоч тіло й повернулося в морське царство чимало років тому, я ще досі мало не щотижня приходила до її крипти й розповідала, як минають дні, переконуючи себе, що вона слухає.

Мамин пам'ятник височів над усіма іншими в усипальні, навіть над надгробками моїх сестер. Крипту Ави обрамляли троянди, її улюблені квіти. У літню пору вони розросталися рожевими пуп'янками, немов ті надокучливі пухирці, які забрали їй життя, коли Аві було всього вісімнадцять.

Через рік відійшла Октавія. Тіло сестри виявили біля високої драбини в бібліотеці, а її кінцівки були неприродно повикручені в різні боки. Смертне ложе Октавії оздоблювала розгорнута книжка й цитата вайпанською мовою, якою я так і не навчилася читати.

Зважаючи на все те нещастя, яке спіткало нашу родину, смерть Елізабет видавалася неминучою. Її знайшли у ванній — сестра лежала у воді, немов безбарвний шматок мокрої деревини посеред моря. Чутки з Гаймура розійшлися по сусідніх островах: наймички нашіптували їх конюхам, торговці рибою переказували своїм дружинам, а ті залякували ними нечемних дітей. Подейкували, що це самогубство. Та більшість була переконана, що на нашу родину наслано прокляття.

Крипту Елізабет оздобив птах. Це мав бути голуб, утім його пропорції зробили скульптуру більше схожою на мартина. Гідна данина пам'яті Елізабет, яка завжди прагнула відлетіти геть.

Яким же буде пам'ятник Евлалії?

Колись нас було дванадцятьоро — Дюжина Тавманток. Тепер ми стояли маленьким рядочком — сім сестер і я — і в моїй голові безупинно роїлися думки, чи в тих зловіщих припущеннях не було частки правди. Може, ми розгнівали богів у якийсь спосіб? Чи темрява протаврувала нашу родину й відтепер заковтуватиме нас одну за одною? А може, це таки низка моторошних і нещасливих збігів обставин?

Після відправи натовп розсіявся, і люди стали кружляти довкола нас. Однак я зауважила, що вони намагалися не підходити занадто близько, висловлюючи нашій родині слова співчуття з нотками напруження у голосі. Чи це вони так виявляли шану, а чи просто побоювалися, що щось може відбитися й на них? Я щиро вірила, що це лише простацькі забобони, проте коли до мене наблизилася наша далека тітка з вузькою посмішкою на тонких губах, в її очах промайнуло те саме запитання:

«Котра з нас на черзі?»

Рекомендована література

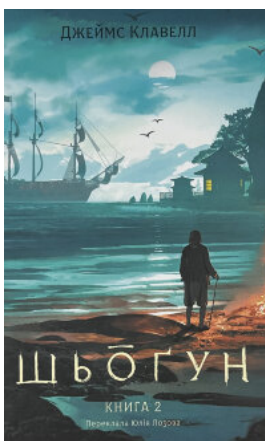
Остання оповідка
квіткової нареченої

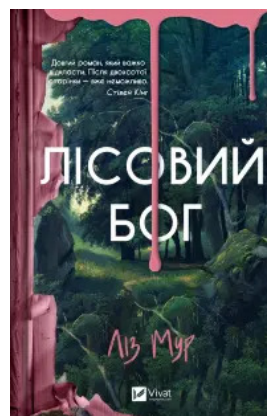
Самородки

Азійська сага. Книга 1.
Шьоґун. Частина 1

Азійська сага. Книга 1.
Шьоґун. Частина 2

Лісовий бог

Щось у воді

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ